

■ «Με τὴ μοσχοβολιὰ τῆς νοικοκυροσύνης!...»

Ἡ Παναγία μας σὲ ὅλα Τῆς στάθηκε το τέλειο πρότυπο γιὰ τὶς καλὲς γυναῖκες... *

Πόσο συγκινητικό εἶναι νὰ βλέπει κανένας τὴν Παναγία νὰ ἑτοιμάζει μὲ τὰ ἀχραντα χέρια Τῆς τὸ σπίτι Τῆς, τὸ κλινάρι Τῆς, τὶς λαμπάδες, τὸ θυμιατήρι μὲ τὸ λιβάνι, καὶ ὅ, τι ἄλλο χρειαζότανε γιὰ τὴν Κηδεία Τῆς.

Απὸ μικρὸ κορίτσι ἀγαποῦσε τὴν ἐργασία καὶ ὀλοένα δούλευε, πότε γνέθοντας, ὅπως στὸν Εὐαγγελισμό πού Τὴν βρῆκε ὁ Ἀρχάγγελος μὲ τὴ ρόκα στὸ χέρι, πότε ράβοντας ἢ ἴδια τὰ φορέματά Τῆς, ὡς « ἱμάτια αὐτόρραφα ἀγαπῶσα», κι ὕστερῶτερα, σὰν γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὑφαίνοντάς Του τὸν «ἄρραφον» ἐκεῖνον χιτῶνα πού Τοῦ τὸν βγάλανε τὴν ὥρα πού Τὸν σταυρώσανε, καὶ πού ἦταν τόσο ἔμορφος, ὥστε κι οἱ στρατιῶτες δὲν θελήσανε νὰ τὸν σχίσουνε, ὅπως κἀνανε γιὰ τὰ ἄλλα ροῦχα, ἀλλὰ εἶπανε νά... βάλουνε κλῆρο σὲ ὅποιον λάχει, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης, ὁ ψυχογιός Τῆς.

Καὶ στὰ γεράματά Τῆς δὲν ξεκουράσθηκε, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἔκανε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἔραβε, μαγεύερε, περιποιότανε τὸν καινούργιο γιγιό Τῆς τὸν Ἰωάννην, κι ὡς τὴν τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς Τῆς, μὲ τὰ χέρια ἐκεῖνα τὰ ἁγιασμένα πού σπαργάνωσε τὸν Χριστό, ἑτοίμασε τὸ κρεβάτι Τῆς, κι ὅλα τὰ τῆς ταφῆς Τῆς.

Σ' ὅλα στάθηκε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γιὰ τὶς καλὲς γυναῖκες, στὴ φρονιμάδα, στὴν ταπείνωση, στὴν ὑπομονή, στὴν ἀγιότητα, στὴν ἀφοσίωση καὶ στὴ νοικοκυροσύνη. **Ν**οικοκυρούλα δώδεκα χρονῶν, τότε πού ἀφιερῶθηκε στὸ Ναό, νοικοκυρὰ καὶ στὰ γεράματά Τῆς, πού κόντευε ἡ ὥρα νὰ φύγει ἀπὸ τὸν κόσμο!

Δέν κλαΐτε, ἐσεῖς ποὺ ἀφήνετε τὰ σπίτια σας, κοπέλλες ἀνύπαντρες, εἴτε μητέρες, καὶ γυρίζετε στὶς διασκεδάσεις; **Δ**έν δακρῶζετε ποὺ βλέπετε τὴν Παναγία νὰ εἶναι ἀφοσιωμένη στὸ σπίτι Της καὶ νὰ ὑπηρετεῖ τὸν ἑαυτό Της καὶ τοὺς δικούς Της, ἢ Παναγία ποὺ τὴν ὑπηρετούσανε οἱ Ἄγγελοι!;

Καὶ ποὺ σᾶς δείχνει τὸν ἑαυτό Της γιὰ παράδειγμα σὲ ὅλα, ὥστε νὰ κάνετε εὐτυχισμένο τὸ σπίτι σας καὶ τοὺς δικούς σας, μὲ τὴ μοσχοβολιὰ τῆς νοικοκυροσύνης!;

Τὴν Παναγία εἶχανε πάντα γιὰ παράδειγμα οἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδας, καὶ μὲ τὴ φρονιμάδα τοὺς ἀνακουφίζανε τὸν ἄνδρα τους, παρηγορούσανε τὶς πίκρες του, κάνανε παιδιὰ καλὰ, ὑπομονεύανε στὶς δυστυχίες, οικονομούσανε τὸ σπίτι τους, ἐνῶ τώρα, μὲ τὸν κακὸ δρόμο ποὺ πήρανε πολλές ἀπ' αὐτές, γιὰ νὰ γίνουνε «πολιτισμένες», τὸ σπίτι ἔχασε τὴ ζέστη του, σὰν τὴν φωλιὰ ποὺ τὴν παράτησε τὸ πουλί, ὁ ἄνδρας ἔγινε ἀδιάφορος, τὰ παιδιὰ πήρανε κακὴ ἀνατροφή, ἢ ζωὴ ἔγινε βαρετὴ, κι ὅλα πᾶνε κατὰ γκρεμονῶ.

(*) Περιοδ. «Ὁ Ἐφημέριος», ἀριθμ. 16/15.8.1964. Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἀρθρο: «Ἡ Ἀχραντος Κοίμησις τῆς Παναγίας», τοῦ Φώτη Κόντογλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.